

FREIDA McFADDEN

TUNKEILIJA

Suomentanut Jussi Tuomas Kivi

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos

The Intruder

Copyright © 2025 by Freida McFadden

Published by agreement with Licht & Burr Literary Agency,

Denmark on behalf of Jane Rotrosen Agency, LLC.

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava

Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki

tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-54479-1

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2026

*Lapsilleni,
jotka ovat paljon coolimpia kuin minä olen ollut
tai tulen koskaan olemaan.*

1

NYT

CASEY

On olemassa ainakin viidenkymmenen prosentin mahdollisuus, että vuokramökkini katto romahtaa ja tappaa minut seuraavan vuorokauden sisällä.

Se on osuva vertauskuva koko elämästäni.

En voi tehdä paljoakaan palasiksi hajonneelle elämälleni, mutta katto-ongelma on helpompi ratkaista. Olen soitellut viime kuussa ahkerasti vuokranantajalleni Rudylle ja yrittänyt saada kattoani korjatuksi. Löydän pudonneita kattopaanoja joka päivä pihaltani. Vielä jonain päivänä kohotan katseeni, kun istun sohvalla, ja näen kuun taivaalla.

Muutama päivä sitten aloin soitella Rudylle tiheämmin. Myrsky lähestyy, ja jos kattoa ei korjata heti paikalla, minulta voi *lähteä henki*. Joten kehotin Rudyä raahaamaan perseensä tänne hetimiten. Olisin tietysti voinut olla ystävällisempikin, mutta tulipahan sanotuksi.

Nyt, yli kymmenen viestiä myöhemmin, Rudy on vihdoon täällä ilmielävänä.

Seisomme vierekkäin mökin ulkopuolella, kun Rudy tiirailee

kattoa väsyneillä sinisillä silmillään. Hän on lähes kuusikymppinen luiseva mies, joka luultavasti syö korkeintaan yhden tai kaksi ei-nestemäistä ateriaa päivässä. Hän raaputtaa leukansa harmaata sänkeä ja korjaa ainaisen baseball-lippiksensä asentoa. Kuten tavallista, hän haisee tupakalta. Muuttaessani mökkiin löyhyä oli melkein sietämätön, ja minulta kesti viikko tuulettaa se tiehensä. Haju ei ole vielä nytkään täysin irronnut kaikista kalusteistani.

”Minusta se näyttää ihan hyvältä, Casey”, Rudy sanoo.

Puristan käteni nyrkkiin, ja minun on vaikea hillitä raivoani. ”Miten niin? Miten se muka näyttää hyvältä? Kattopaanujahan on lentänyt ympäri pihaa!”

Olen kerännyt litteät, suorakulmaiset paanut pieneksi kasaksi, jota osoitan vihaisesti sormellani. En ole täysin perillä katonrakennuksen saloista, mutta tiedän, että paanuja tarvitaan pitämään katto kunnossa. Se, että ne putoilevat maahan, on huono merkki.

Sentään tiedossa on pelkkää sadetta. Kuukauden kuluttua alkaa sataa lunta, ja silloin pelini on pelattu. Jonain aamuna herään varmasti vielä lumikinoksesta.

Kunpa minulla olisi varaa *kunnolliseen* erakkopirttiin keskellä korpea.

”Se on vaarallista”, painotan.

”Stressaat liikaa.” Rudy nappaa tupakka-askin takataskustaan, ja ennen kuin ehdin vastustella, hän on sytyttänyt savukkeen ja vetänyt syvät henkoset. En ole koskaan nähnyt Rudyä yli kahta minuuttia ilman tupakkaa. ”Voisit relata vähän, Casey.”

Voisit relata vähän. Se oli tavoitteeni, kun muutin tähän mökkiin keskelle New Hampshiren korpea. Halusin hiljaisuutta ja rauhaa, ja juuri niitä olen saanutkin. Jos lintujen viserrystä, heinä-sirkkoja ja tikkoja ei oteta lukuun, voin kaikessa hiljaisuudessa pohtia sitä, millaisessa solmussa elämäni on.

Muutin tänne menetettyäni opettajan työni. Jonkin aikaa suun-

nittelin omavaraista elämää, kunnes sain selville, mitä se oikeasti vaatii. Vaikka karut olosuhteet eivät haittaakaan minua, en ollut halukas rakentamaan omaa jätevesijärjestelmää. Joten tässä sitä ollaan. En ole täysin omavarainen – mökissä on sähköt, juokseva lämmin vesi ja toimiva lankapuhelin – mutta minulla ei ole televisiota, ja muistelen inhoten aikaa, jolloin älypuhelin oli kasvanut kiinni oikeaan käteeni. Myin puhelimeni hyvissä ajoin ennen kuin muutin tänne.

Omavaraisuus on hieno idea, jos voi käyttää vessaa. Ja kun pään päällä on ehjä katto.

Puren hampaani yhteen. ”Haluan, että katto korjataan, Rudy.”

Olisinpa missä tahansa muualla kuin täällä. Kunpa voisin olla taas Bostonissa opettamassa. Kaipaan oppilaitani. Olisin tehnyt niiden nuorten eteen mitä tahansa.

Ikävä kyllä jouduin vaikeuksiin juuri siksi.

”Jäitä hattuun, neiti hyvä”, Rudy sanoo. ”En voi korjata kattoa heti. Myrsky on tulossa.”

Puristan käteni tiukemmin nyrkkiin. *Tiedän*, että tänä iltana nousee ukkosmyrsky. Tiedossa on kaatosadetta ja niin navakkaa tuulta, että mökistä luultavasti katkeaa sähköt. Mainitsin siitä Rudyille yhä hätäisemmiksi käyneissä puheluissani.

”Niin”, sanon napakasti. ”Siksi haluankin, että korjaat sen.”

”Joo, mutta minulla ei ole työkaluja mukana”, hän huomauttaa. ”Tai tikapuita.”

”Miksi helvetissä ei? Minähän sanoin, että katto pitää korjata.”

”Pitihän minun tarkistaa tilanne ensin, vai mitä?” Rudy vetää uudet henkoset tupakastaan. ”Korjaan sen sitten myrskyn jälkeen, jos sopii? Ensi viikolla.”

Kuten tavallista, Rudy ei ehdota tarkkaa päivää tai kellonaikaa. Epäilemättä hän soittaa minulle tunnin varoitusajalla, ja jos satun olemaan poissa kotoa, kattoa ei korjata sinä päivänä. Minun

on oltava mahdollisimman ärsyttävä, jotta homma tulee varmasti hoidettua.

”Ja vielä yksi asia...” lisää.

Rudy murahtaa kärsimättömästi. ”Onko täällä *lisää* korjattavaa?”

Vilkaisen häntä murhaavasti. Asteikolla yhdestä kymmeneen Rudy saa vuokranantajana kakkosen. Sen lisäksi, ettei hän koskaan vastaa viesteihini, hän ei ikinä usko, että missään olisi mitään vikaa. Kun jääkaappini sanoi sopimuksensa irti muutama kuukausi sitten, hänen vastauksensa oli: *No, se toimi hyvin vielä muutaessasi tänne.*

”Tuo puu huolestuttaa minua”, sanon.

Rudy kallistaa päätään osoittamaani suuntaan kohti tontin reunalla kasvavaa puuta. En tiedä, minkä lajin puu on kyseessä, mutta sen rungon sisään mahtuisi vähintään kolme ihmistä. Ja runko kohooa korkealle mökin yläpuolelle.

”Mikäs sinua *tuossa* huolettaa?” Rudy kysyy alentuvaan sävyyn.

Marssin puun luo kumisaappaissani ja painan kämmneni sen kuorta vasten. Puu reagoi painallukseeni natisemalla uhkaavasti ja kallistumalla viitisen senttiä.

Rudy kurtistaa kulmiaan. ”Eli?”

”Puiden ei pitäisi liikkua tuolla tavalla.”

”Joskus ne liikkuvat.”

”Ei, Rudy. Puut eivät liiku.”

Hän vetää pitkät henkoset tupakastaan ja puhalttaa valtavan savupilven suustaan. ”Hyvä on. Soitan metsurille. Oletko tyytyväinen?”

En. Olen tyytyväinen vasta sitten, kun puu on poissa. Olen ollut huolissani siitä jo kuukauden, ja myrsky pelottaa minua.

Katson mökin kattoa. Luultavasti se kestää. Eikä puu todennäköisesti kaadu. En varmasti kuole tänä yönä.

Ja jos kuolen, on hyvä, ettei kukaan jää ikäväimään minua.

Rudyn mielestä asia on loppuun käsitelty.

Hän on tullut tänne ja sanonut, ettei katosta kannata olla huolissaan. Ja ilmeisesti hän ajattelee, että hänen velvollisuutensa loppuvat siihen. Minun tekisi mieli potkaista häntä sääreen, mutta siitä tuskin olisi apua. Minun olisi pitänyt kunnostaa katto itse, kun tajusin, ettei Rudy panisi tikkua ristiin sen takia, mutta korjaaminen ei varmasti ole helppoa. YouTubea saattaisi löytyä tutoriaaleja, mutta minulla ei ole nettiä.

En tiedä, johtuuko se huolestuneesta ilmeestäni vai nyrkkiin puristuneista käsistäni, mutta Rudy lisää: ”Mökki kestää kyllä. En ikinä asettaisi sinua vaaraan, Casey.”

Katson häntä epäuskoisesti.

”En todellakaan”, vuokraisäntäni painottaa. ”Tiedätkö, millaiset korvaukset joutuisin maksamaan oikeudessa, jos kuolisit romahtaneen katon alle?”

”Vau, olen imarreltu.”

Rudy ei tiedä, ettei kukaan haastaisi häntä oikeuteen, vaikka niin tapahtuisikin.

”Lupaan”, hän sanoo, ”että katto kestää myrskyn. Eikä tuo iso puun rohjake kaadu tuosta mihinkään.”

”Mukavaa, että olet siitä niin varma.”

Valitettavasti perusteellisiin korjaustöihin ei ole enää aikaa. Myrsky nousee *tänä iltana*. Ajattelin, että Rudy voisi paikkailla

katon siihen kuntoon, että se kestäisi edes kovan tuulen. Takkiani hulmuttavasta tuulenpuuskasta on helppo päätellä, että katon kunnostaminen on jo aivan liian myöhäistä.

”Kuulehan, kultaseni.” Rudy puhaltaa savurenkaan kasvoilleni. ”Mitäs jos sinä ja minä lähdettäisiin ensi viikolla yksille? Sen jälkeen voisin miettiä, mitä voin tehdä katolle.”

Hänen ehdotuksensa on järjetön niin monessa mielessä, etten tiedä edes, mistä aloittaisin. Ensinnäkin vain täysi idiootti kiipeäisi katolle drinkkien jälkeen. Toiseksi en ole lähdössä Rudyn kanssa yhtään mihinkään – hän on lähes isäni ikäinen, ja minua oksettaa ajatuskin, että hänen kätensä liukuisi pöydän alla reidelleni jossain rähjäisessä baarissa.

Missä vaiheessa elämäni muuttui tällaiseksi?

”Mitäs jos”, vastaan, ”sinä vain korjaisit tuon hemmetin katon, kuten sinun vuokrasopimuksen mukaan kuuluukin tehdä?”

Rudy hymyilee minulle kellertävillä hampaillaan. No, suurin osa niistä on keltaisia – yksi etuhampaista on musta. ”Minun ideaani on hauskempi.”

Värähdän, kun Rudyn katse mittailee vartaloani, vaikka talvitakkini ja farkkuni jättävätkin kaiken hänen mielikuvituksensa varaan. Kun olin täällä solmimassa vuokrasopimusta, Rudy kumartui ylleni näyttääkseen, mihin piti allekirjoittaa, ja tunsin hänen hengityksensä ihollani. Naisen rintoja ei voi hipaista montaa kertaa ennen kuin on selvää, ettei kyse ole enää pelkästä vahingosta.

Minun olisi pitänyt repiä vuokrasopimus saman tien. Mutta halusin epätoivoisesti löytää asunnon, ja hinta oli sopiva. Kun tulot ovat pyöreä nolla, jäljelle ei jää paljon vaihtoehtoja.

”Ei kiitos”, vastaan mahdollisimman rauhallisesti.

Kylmä äänensävyyni ei pyyhi himokasta virnettä vuokraisäntäni kasvoilta. Olen asunut täällä jo seitsemän kuukautta, ja Rudy on yrittänyt iskeä minua joka kerta, kun olemme tavanneet. Onneksi

tapaamme hyvin harvoin. Jos vuokrani ei olisi niin halpa, olisin muuttanut pois jo ajat sitten.

”Kuule...” Rudy mittailee minua katseellaan ja virnistelee taas halukkaasti. ”Jos olet oikeasti huolissasi katosta, voit ihan hyvin tulla minun luokseni kaupunkiin.”

Niin varmaan. En halua viettää ensi yötä Rudyn kourittavana. Mieluummin joudun hirmumyrskyn kouriin. ”Jätän väliin.”

”Älä viitsi, Casey.” Rudy tuijottaa minua tavalla, joka saa minut kiemurtelemaan vaivautuneena, vaikka ylläni on paksu takki. ”Veikkaan, ettei sinulla ole tarpeeksi tarvikkeita selvittääksesi myrskystä.”

Minulla on runsaasti tarvikkeita. Vaikka myrskystä ei olisi tietoakaan, minulla on komero täynnä säilykkeitä, ensiapupakkauksia, litroitain vettä, kymmeniä kynttilöitä ja niin kirkas taskulamppu, että siihen katsomisesta seuraisi varmasti pysyviä näköhaittoja. Olen valmiina, tapahtuipa mitä tahansa.

”Olen valmistautunut”, sanon kireästi.

”Silti.” Hän seisoo paikoillaan kuin tatti eikä tee eletäkään korjatakseen kattoani, mutta ei näytä tekevän lähtöäkään, mikä on huoletuttavaa. ”Olisit turvassa minun luonani. Ja jos sähköt katkeavat...” Rudy iskee silmää. ”Voimme pitää toisemme lämpiminä.”

Mieleni tekisi sanoa, että antaisin mieluummin katon romahkaa päälleni, mutta haluan hänen vain häipyvän. Rudy ei aio korjata kattoani, joten hän ilmeisesti haluaa vain ärsyttää minua.

”Älä viitsi.” Rudy kietoo oikean käsivartensa harteitteni ympärille aivan liian tuttavallisesti ottaen huomioon, miten surkea vuokraisäntä hän on. ”En hyväksy kieltävää vastausta, Casey.”

Ennen kuin lähdin opiskelemaan, isäni halusi välttämättä opettaa minulle muutamia itsepuolustusotteita, jotka hän oli oppinut jotain opettamaansa kurssia varten. Hän näytti minulle täsmälleen tämän asennon, ja muistan vieläkin hänen sanansa:

Jos joku jätkä kietoo käsivartensa ympärillesi ja yrittää lähennellä, näin pääset hänestä helposti irti.

Hän neuvoi: *Älä työnnä hyökkääjää pois, vaan käänny itse häntä vastaan.*

Heilautan oikean käteni Rudyn vasemman hartian yli ja tönäisen häntä. Sitten tartun hänen oikeaan käsivarteensa oikealla kädelläni ja väännän hänen käsivartensa selän taakse. Seuraavaksi potkaisen Rudya polvitaipeseen, jolloin hän lysähtää maahan kivusta ulvahtaen. Tupakka lentää pois hänen huuliltaan.

Isä sanoi, että seuraavaksi pitää irrottaa ote ja juosta karkuun. Mutta minne minä juoksisin? Minähän olen kotonani.

Sen sijaan nousen Rudyn päälle pitäen hänen käsivarttaan yhä selän takana. Painan hänen alaselkäänsä polvella, jolloin hänen kasvosensa painuvat maahan. Sitten väännän hänen olkapäätään lisätäkseni painetta hänen oikeaan käsivarteensa.

”Mitä helvettiä luulet tekeväsi?” Rudy ärähtää luultavasti suu täynnä multaa. ”Oletko seonnut?”

Väännän hänen kättään vielä muutaman millimetrin, ja tällä kertaa hän huutaa.

”Katkaiset käteni!” hän parahtaa.

Kumarrun niin lähelle Rudyn korvaa, että hän tuntee hengitykseni, joka ei sentään haise yhtä pahalta kuin hänen. ”Älä enää ikinä koske minuun. Ikinä. Onko selvä?”

”Jeesus, miksi olet noin tiukkis?”

Väännän vielä vähän kovempaa tuntien Rudyn jänteiden kiristyvän siinä määrin, että ne uhkaavat napsahtaa poikki. ”Ymmärrätkö?”

”Joo!” hän huutaa kasvot nyt kirkkaanpunaisina, ohuet hiukset mudassa. ”Voi Luoja! Riittää! Päästä minut ylös!”

”Ja sinä korjaat kattoni”, lisää. ”Tulet tänne heti myrskyn jälkeen, ja ensimmäiseksi korjaat katon.”

Koska Rudy ei vastaa, kiristän taas otettani hänen käsivarresta. ”*Onko selvä?*”

”Joo! Tuli selväksi!”

Odotan vielä hetken pitäen kättäni hänen olkapäällään ja painan hänen kasvojaan pehmeään multaani. Muistutan itseäni, että jos murren hänen kätensä, hän ei pysty korjaamaan kattoa. Tunnen myös ensimmäisen sadepisaran putoavan iholleni. Joten nouse huokaisten vuokraisäntäni selän päältä ja päästän hänet vapaaksi.

Rudy vetää hetken henkeä ennen kuin nousee varovasti jaloilleen. Hän katsoo minua kiukkuisesti vetisillä sinisillä silmillään ja hieroo kipeää olkapäätänsä. ”Mikä sinua *vaivaa*, senkin hullu akka?”

Oletan, että kysymys on retorinen.

”Nähdään kahden päivän päästä, kun tulet korjaamaan kattoani”, sanon tiukasti.

Odotan Rudyn kieltäytyvän. Tai hyökkäävän kimppuuni uudelleen, mikä olisi hauskaa, koska tiedän päihittäväni hänet. Hän on minua parikymmentä vuotta vanhempi ja vain muutaman sentin pidempi, hänen lihaksensa ovat surkastuneet, ja nyt hän on loukannut olkapäänsä. Siinähan yrittää.

Ilmeisesti Rudy huomaa katseeni, koska katsoo maahan ja nyökkää. ”Selvä. Tulen sitten, kun myrsky on ohi.” Sitten hän lisää: ”Jos selviät siitä.”

En tiedä, onko se uhkaus vai toteako hän vain tosiasian: että joudun viettämään tuulisen yön pienessä mökissä, jonka katto on hajalla. Tutkin Rudyn riutuneita kasvoja ja mietin, mahtaako hän haluta jossain vaiheessa maksaa minulle samalla mitalla takaisin sen, että painoin hänen kasvonsa maahan. Hän vaikuttaa pikku-maiselta tyypiltä.

No, siltä varaltahan minulla on ase.

Palaan mökkiin ja napsautan radion päälle. Paikallisuutiset ovat täynnä raportteja lähestyvistä myrskystä.

Ukkosta ja salamointia. Puuskittaista tuulta, voimakkuudeltaan jopa 95 kilometriä tunnissa. Tiellä liikkumista on syytä välttää hätätilanteita lukuun ottamatta.

Olin elätellyt toivoa, että tilanne muuttuisi paremmaksi – ehkä myrsky olisi muuttanut suuntaa tai heikentynyt. Usein käykin niin, että pelätään suurta katastrofia, mutta tuloksena on pelkkiä sadekuuroja. Uutistenlukijan hätäntyneestä äänestä päätellen myrskystä on kuitenkin tulossa raju.

Vilkaisen ikkunasta. Rudyn auto on kadonnut pihatieltäni, joten hän on varmaankin häipynyt. Menen takaisin ulos katsomaan taivasta ja varmistamaan, ettei pihalla ole ketään.

Pilvet ovat mustenneet ja peittäneet aamulla kirkkaasti paistaneen auringon. Aivan mökin päällä leijuu suuri pilvi, joka näyttää synkältä ja vaaralliselta, ilkeästi tuijottavalta hahmolta.

Yhtäkkiä minua riepottelee raju tuulenpuuska, joka nostaa ruskean poninhäntäni niskasta ylös ja tuntuu puhkovan paksun toppatakini. Tuntuu kuin minulla ei olisi takkia lainkaan. Värisen kylmästä. Pelottavan näköiset pilvimassat repeävät auki hetkenä minä hyvänsä ja päästävät sateen ryöppyämään päälleni.

Onneksi minun ei tarvitse tehdä enää juuri mitään. Löydän

pihalta muutaman suuren, irrallisen oksan, jotka voisivat olla vaarallisia myrskyssä. Pihalla on myös halpa ruohonleikkuri, jonka ostin muuttaessani tänne. Kerään oksat, tartun ruohonleikkuriin ja vien ne työkaluvajaan pihan laidalle.

Käytän vajaa hyvin harvoin. Se on melkein tyhjä, ellei nurkassa seisovaa vanhaa, ruostunutta haravaa oteta lukuun. Vajan katto on ehkä jopa huonommassa kunnossa kuin mökin katto, joten yleensä pysyttelen mahdollisimman kaukana vajasta. Toivottavasti ruohonleikkuri pysyy siellä eikä lennä tuulenpuuskan mukana keittiön ikkunasta sisään ja katkaise kaulaani.

Vajassa on pimeää, koska sisällä on vain yksi ikkuna eikä toimivia valoja. Heitän oksat ja ruohonleikkurin sisään. Ennen kuin suljen oven, näen vilaukselta jotain vajan nurkassa, luultavasti vanhan puutarhatyökalun. Kunhan myrsky on laantunut, minun on tutkittava vajan sisäpuoli tarkemmin, mutta sen aika ei ole nyt. Suljen oven mahdollisimman tiukasti, vaikka tiedänkin, että yhdeksänkymmenenviiden kilometrin tuntinopeudella puhaltava tuuli saattaa repiä sen irti.

Kävelen sisälle ja vilkaisen mökin kattoa vielä kerran. Mietin, lentääkö se taivaalle jossain vaiheessa yötä. Se näyttää riittävän tukevalta, mutta toisaalta koko mökki on jo vanha ja aika ränsistynyt. Ovinupit jäävät usein käteeni, ja pelkään pahoin, että katto osoittautuu yhtä luotettavaksi kuin nekin.

Kun siristelen silmiäni kohti taivasta, otsaani läjähtää yhtäkkiä jäätävän kylmä vesipisara. Toinen äkillinen tuulenpuuska pyyhkäisee kasvojani ja saa silmäni kirvelemään. Ja sitten vettä alkaa tulla. No, nyt on myöhäistä tehdä katolle mitään – myrsky on tulossa, eikä Rudy ehtinyt korjata sitä ajoissa. Minun on vain toivottava parasta. Olen tehnyt voitavani.

Kun olen päässyt mökkiin, lukitsen ensimmäiseksi oven siältäpäin aivan kuin asentamani varmuuslukko voisi jotenkin

suojata minua myrskyltä. Minulla on vain yksi naapuri, eikä hän murtaudu tänne, mutta en aio silti riskeerata turvallisuuttani.

Löydän ruokakomerosta ilmastointiteippiä. Teippaan ikkunoihin X-kuviot toivoen, että se voimistaisi niitä tarpeeksi. Myrskyluikut olisivat tarpeen, mutta koska en saa sellaisia mistään lähiaikoina, toivon teippien tarjoavan edes vähän suojaa. Isälläni oli tapana sanoa, että jesarilla voi korjata mitä tahansa. Se teoria joutuu tänä iltana koetukselle.

Kun olen teipannut ikkunat, etsin kaapista suuren laatikon, jossa on erilaisia kynttilöitä. Minulla on varmasti niitä enemmän kuin kynttiläkaupan kellarissa. Kun muutin tänne, ostin paljon suuria kynttilöitä, koska tiesin, että mökin sähköt katkeavat varmasti pienimmästäkin myrskystä. Minulla on niitä riittävästi valaisemaan koko mökin.

Otan yhden kynttilän laatikosta. Se tuoksuu setriltä, joka on lempituoksuni.

Kierrän mökkiä asetellen kynttilöitä strategisiin paikkoihin, koska en halua siirrellä niitä sähköjen katkettua. Vien keittiöön muutaman kynttilän, olohuoneeseen vähän lisää, ja vessaan yhden suuren. Makuuhuoneeseen vien kolme kynttilää.

Makuuhuone on pieni, mutta tilaa on riittävästi parisängylle, yöpöydälle ja lipastolle, johon olen sullonut niukan vaatevarastoni. Kuten kaikki muukin elämässäni, huone on äärimmäisen minimalistinen. Ja se sopii minulle mainiosti.

Olen asunut mökissä seitsemän kuukautta, eikä kukaan ole käynyt makuuhuoneessani koko aikana. No, Rudy tuli kerran korjaamaan kipinöivän lampun, mutta siinä kaikki. Parisängyssä olen nukkunut vain minä.

Jos haluaisin seuraa, halukkaita kyllä löytyisi. Esimerkiksi Rudy, joka tosin on saattanut tulla toisiin ajatuksiin sen jälkeen, kun melkein mursin hänen kätensä. Viime viikolla kohtasin

ruokakaupan jonossa miehen, joka pyysi puhelinnumeroani. Luettelin hänelle numerot, mutta vaihdoin viime hetkellä kaksi viimeistä. Lisäksi tiedän vielä yhden henkilön, joka epäilemättä viettäisi mielellään yön sängyssäni.

En ole kuitenkaan kiinnostunut heistä. Minusta on ihanaa nukkua yksin – on aina ollut. Pidän siitä, että voin heittäytyä pitkäksi sängylle ja tehdä pieniä lakanaenkeleitä patjalla. En tarvitse ketään viemään peittoani ja kuorsaamaan vieressäni. Säälin raukkoja, jotka joutuvat jakamaan sänkynsä joka yö jonkun kanssa.

Pysähdyn hetkeksi miettimään parhaita paikkoja kynttilöille. Lopulta asetan yhden lipaston päälle ja toisen yöpöydälle. Kolmannen kynttilän asetan ikkunalaudalle. Mutta juuri kun olen laskemassa sitä paikalleen, jokin pysäyttää minut.

Kalpeat kasvot tuijottavat minua ikkunan takaa.

4

ENNEN

ELLA

Kouluvuosi on hädin tuskin ehtinyt puoleenväliin, ja tämä on jo kuudes vierailuni rehtorin kansliassa.

Rehtori Garber ei näytä tyytyväiseltä, mikä onkin ymmärrettävää. Rehtorilla on kokonainen yläkoulullinen oppilaita vastuullaan, joten häntä varmasti risoo selvitellä jatkuvasti samojen tyyppien sotkuja. Mutta ei sillä, että haluaisin olla täällä. Tämä ei kuulunut suunnitelmiini. En todellakaan ajatellut aamulla, että *hei, menenpä rehtorin puheille, jotta saan kököttää pienessä muovituolissa hänen typerän pöytänsä edessä.*

Mutta minä jäin kiinni. Taas.

”Ella”, rehtori sanoo kireästi. ”Taas täällä.”

Rehtorin kaljua peittävästä kampauksesta liukuu hitaasti hius hikiselle otsalle. Sen seuraaminen on hypnoottista.

Kiemurtelen lapsille tarkoitetussa tuolissa, jossa ei ole pehmustetta. Se särkee takapuoltani, koska sitäkään ei ole pehmustettu. ”Olen pahoillani”, sanon mahdollisimman vilpittömästi.

Anteeksipyyntöni ei näytä liikuttavan rehtoria lainkaan. ”Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun olet jäänyt kiinni toiselta oppilaalta

varastamisesta”, hän huomauttaa kuin olisin voinut unohtaa aikaisemmat kerrat.

”En varastanut”, sanon. ”Kuten sanoin, menin vain sekaisin. Se oli pelkkä erehdys.”

Tällä kertaa olen rehtorin kuulustelussa, koska vein toisen oppilaan eväät. Kun jäin kiinni, sanoin luulleen, että ne olivat minun. Se oli pelkkä erehdys! Paitsi ettei ollut. Tiesin, etteivät eväät olleet minun, koska minä en tuonut eväitä kouluun. En tuo niitä juuri koskaan. Mutta rehtori Garber ei tiedä sitä.

Hän kurtistaa minulle kulmiaan kuin ei olisi varma, mitä minun kanssani pitäisi tehdä. Minulla ei ole paljon kokemusta pettymyksen tuottamisesta aikuisille miehille, koska minulla ei ole isää. Tai siis, onhan minulla isä – *tietenkin on* – mutta en ole koskaan tavannut häntä, joten hän ei ole koskaan saanut tilaisuutta pettyä minuun.

Kun Garber katsoo minua, huomaan, että hänen suupielesään on pieni kakun tai leivän murunen, luultavasti lounaan jäljiltä. Sen näkeminen saa minut nälkäiseksi. Tai ainakin aiempaa nälkäisemmäksi. On oltava todella epätoivoinen, jotta varastaisi toiselta oppilaalta paperipussiin käärityn maapähkinävoihilloleivän.

”Sinähän toki tiedät”, rehtori sanoo, ”että ruokalasta saa lämpimän aterian joka päivä.”

Nielaisen sarkastisen huomautuksen, jonka rehtori olisi ansainnut kerrottuaan minulle maailman itsestään selvimmän asian.

”Ja sinähän voit tehdä anomuksen alennetun hintaisesta tai ilmaisesta kouluruoasta”, hän lisää.

Niin. Äiti ei ikinä sallisi sitä. Hän antaisi minun mieluummin nähdä nälkää ja riutua luurangoksi kuin hakisi köyhille lapsille tarkoitettua avustusta. *Meillä ei ole ruoasta pulaa.* ”Tiedän”, sanon. ”Mutta minulla oli omat eväät mukana, joten...”

Garber silittää sänkistä leukaansa. Murunen ei ole hävinnyt hänen suupielestään. ”Saatko tarpeeksi ruokaa kotona, Ella?”

”Joo, tietysti.” Kiedon kädet rinnan ympärille. Monilla muilla luokkani työillä on rinnat, mutta minulla pelkät hyttysenpureman kokoiset nysät. ”Jääkaappimme on ihan täynnä. Sinne ei oikeasti mahtuisi enää mitään.”

Se onkin ensimmäinen totuus, jonka olen lausunut astuttuani rehtorin kansliaan. Jos Garber avaisi jääkaappimme ja katsoisi sisään, hän ymmärtäisi kyllä.

”Se oli pelkkä erehdys”, toistan. ”Ihan tosi.”

Garber katsoo minua pitkään vääntelehtiessäni tuolissa. Jos kyse olisi toisesta oppilaasta, hän olisi varmasti painanut koko jutun villaisella. Sehän oli pelkkä arvoton maapähkinävoi-hilloleipä. Mutta minä olen käynyt tässä kansliassa liian monta kertaa. Minut on leimattu ”häiriköksi”, mitä se ikinä tarkoittaakaan.

Odotan tuomiota kädet puuskassa ja yritän olla vapisematta. En ole kuitenkaan peloissani tai mitään sellaista. Minulla on vain kylmä. Rehtorin kansliassa on tosi viileää. En tiedä miksi. Eikö koululla ole varaa lämmitykseen?

Lopulta rehtori tekee päätöksen. ”Saat viikon jälki-istuntoa, Ella.”

Hienoa, viikko lasten vankilaa. Ei sillä, että minulla olisi koulun jälkeen parempaakaan tekemistä. Ja jälki-istunnoissa tarjotaan usein välipalaa.

Kun astun ulos rehtorin kansliasta, odotushuoneen tuolilla istuu toinen oppilas, Anton Peterson, joka on myös kahdeksannelä. Antonilla on piikikäs, vihreä tukka, joka on selvästi värjätty kotona kaupan väriaineella, koska hänen niskassaan on vihreitä taharoja. Hän repii valtavaa reikää sinisten farkkujensa polveen, mutta ei näytä hermostuneelta. Anton on koulun ainoa oppilas, joka on ollut tänä vuonna rehtorin kansliassa minua useammin. Luultavasti kaksi kertaa useammin.

En ole ilkeä lapsi, vaikka kaikki luulevatkin niin. Anton sen sijaan on eri maata. Kaikki tietävät, että hänellä ei ole koskaan mitään hyvää mielessään.

”Miksi sinä olet täällä?” kysyn häneltä.

Anton katsoo minua ruskeilla silmillään. ”Ei kuulu sinulle.”

Koska hän katsoo ylöspäin, huomaan, että hänen oikea poskipäänsä on tummanpunainen. Se vastaa kysymykseeni – hän on ollut tappelussa. Paitsi että tappelun toinen osapuoli ei ole täällä. Vain Anton.

”Tappelun takia näköjään”, totean.

Anton irvistää minulle. ”Miksi itse olet täällä? En tiennytkään, että rehtorin kansliaan joutuu vain siksi, että on ruma.”

On vaikeaa vilauttaa keskisormea Anton Petersonille niin, ettei rehtorin sihteeri huomaa, mutta onnistun siinä. Minulla on kokemusta. Anton, jolla on yhtä paljon kokemusta, vastaa samalla mitalla.

Seuraava tuntini alkaa jo kahden minuutin kuluttua, joten minun on pidettävä kiirettä, jotta en myöhästy. Inhoan astua luokkaan kesken tunnin, koska silloin kaikki saavat tietää minun olleen rehtorin puheilla, vaikka kaikki varmaan juoruilevatkin siitä jo. En tajua, mitä kiinnostavaa on yhdessä hemmetin maapähkinä-hillovoileivässä, jota en edes ehtinyt *syödä* ennen kuin rouva Kahill nappasi sen käsistäni.

Matkalla ulos melkein törmään tyyppiin, jota en ole juuri koskaan nähnyt rehtorin kansliassa. Brittany Carteriin.

Jos voisin olla kuka tahansa toinen tämän koulun oppilas, olisin Brittany Carter. Hänellä on valtavasti ystäviä, hän on tosi kauris ja kaikki opettajat rakastavat häntä. Niin, ja hän saa pelkkiä kiitettäviä olematta nörtti. Hän on periaatteessa täydellinen.

”Hei”, sanon Brittanylle.

Brittany heilauttaa kiiltävän mustan hiussuortuvan olkansa yli.

Hänen tummat hiuksensa muodostavat terävän kontrastin kirkkaansinisille silmille, vaalealle iholle ja ilman huulikiiltoakin täydellisen punaisille huulille. Brittany on kuin henkiin herännyt Lumikki.

Vaikka Brittany ja minä olemme olleet päiväkodista asti samalla luokalla, yllätyn aina, kun hän tunnistaa minut. Se tuntuu vähän samalta kuin joku julkkis tietäisi nimeni. Brittany ei yleensä tervehdi minua. Hän on suosittu, mutta ei ilkeä niin kuin Anton. No, ehkä Brittany oli ilkeä silloin, kun olimme neljännellä ja hän kutsui kaikki muut luokan oppilaat synttärjuhliinsa paitsi minut. Se sattui.

”Mitä sinä teet täällä?” kysyn Brittanylta. Haluan kuollakseni tietää, mitä Pikkuneiti Täydellinen on tehnyt joutuakseen rehtorin kansliaan. ”Uskomatonta, että *sinut* on lähetetty reksin puheille.”

”*Ei ole*”, Brittany tuhahtaa. ”Äiti tulee hakemaan minut aikaisin, koska minun täytyy mennä hammaslääkäriin.”

Aivan. Kai se sopii kuvaan. Miksi opettaja muka passittaisi Brittanyn tänne? He kaikki pitävät hänestä.

Kohotan katseeni ja huomaan, että Anton on seurannut keskusteluumme. Katseemme kohtaavat sadasosasekunnin ajaksi, mutta sitten Anton alkaa hieroa oikeaa poskipäätänsä ja kääntää katseensa. Ainakaan en ole ainoa häirikkö.

5

NYT

CASEY

Kiljaisen.

Tietenkin kiljaisen. Kukapa ei tekisi niin? Päästän ilmoille todella veret seisauttavan rääkäisyn, vaikka itse sanonkin. Peräännyyn monta askelta ja melkein kompastun sänkyyni. Kynttilä lipsahtaa käsistäni ja alkaa pyöriä lattialla. Vilkaisen lipastoa, jossa säilytän asettani, ja kun katson ikkunaa uudelleen...

Kasvot ovat poissa.

Ryntään ikkunan luo sydän jyskyttäen ja tuijotan pimenevään metsään etsien makuuhuoneeseeni tuijottanutta tyyppiä. En kuitenkaan näe ketään. En kasvoja – en pienintäkään liikettä.

En mitään.

Pysyn ikkunalla tarkkaillen kauempana näkyviä puita. Metsä näyttää öisin todella uhkaavalta. En kulje siellä pimeään aikaan, vaikka se olisikin luultavasti täysin turvallista. Minähän olen ainoa asukas täällä, ellei vähän matkan päässä asuvaa naapuriani oteta lukuun. Asun keskellä korpea.

Kuka siis tuijotti ikkunaani?

Oliko se Rudy? Se on tietysti ensimmäinen ajatukseni. Väänsin hänen olkapäätänsä, mutta lisäksi nöyryytin häntä työntämällä

hänen naamansa maahan. Se oli virhe, vaikka se tuntuikin tyydyttävältä. Rudy kuuluu varmasti ihmisiin, jotka kantavat kaunaa.

Toisaalta Rudy ei ole tyhmä. Vaikka hän vihaisikin minua, hän ei riskeeraisi henkeään kulkemalla vaarallisessa myrskyssä vain minun kiusakseni.

Vai riskeeraisiko?

Ei, en usko. Juuri nyt Rudy istuu luultavasti kotonaan jalat sohvapöydällä, isovarvas sukan reiästä pilkistäen. (En tiedä varmasti, mutta epäilen, että hänen kaikissa sukissaan on vähintään yksi reikä.) Tuijottaja voisi olla eräs toinenkin henkilö, mutta en usko, että hän hiippailisi mökkini lähistöllä.

Ehkä kuvittelin koko jutun.

Kasvot ikkunassa näyttivät ehdottomasti todellisilta, mutta on totta, että huomioni oli keskittynyt kynttilään. Ja ulkona on jo niin pimeää, että on vaikea nähdä kunnolla. Vielä ei ole alkanut sataa kaatamalla, mutta tiheä on jo voimistunut. Olisiko sade voinut luoda harhakuvan valkoisista, tuijottavista kasvoista?

Vedän syvään henkeä. Mitä enemmän ajattelen asiaa, sitä varmempi olen, että kuvittelin ne kasvot. Asun keskellä metsää ja pian nousee myrsky. Miksi mökkini pihalla hiippailisi muukalaisen juuri tänä iltana?

Se on mahdotonta. Paljon todennäköisempää on, että kuunvalo heijastui ikkunaan oudolla tavalla ja loi hetkellisen vaikutelman kasvoista, vaikka ulkona ei oikeasti ole ketään. Siksihän kuunpintakin näyttää usein ihmiskasvoilta.

Se hemmetin myrsky saa minut näkemään harhoja.

Kumarrun lattialle noukkimaan kynttilää sängyn alta. Kun olen tunnustellut pari minuuttia, sormeni puristuvat sylinterimäisen esineen ympärille, ja vedän sängyn alta melkoisen määrän pölypalloja kynttilän mukana. Puhaltelen pölyt pois ja asetan kynttilän ikkunalaudalle.

Noin. Olen valmis.

Nyt en voi muuta kuin odotella pelätyn myrskyn nousemista. Teen saman kuin joka ilta: otan käteeni yhden monista kirjoista-ni ja alan lukea. Minulla on hyllymetreittäin kirjoja, mutta käyn silti paikallisessa kirjastossa muutaman viikon välein vaihtamassa kymmenkunta lukemaani kirjaa uusiin. Minulta kuluu kaksi päivää yhden kirjan lukemiseen. Kun omistin television, ehdin jo unohtaa, kuinka paljon rakastankaan lukemista. Se on ehdottomasti yksi vapaaehtoisen eristäytymiseni eduista.

Kaadan itselleni lasillisen kylmää vettä jääkaapin suodatin-kannusta. (Sekin estää minua elämästä täysin omavaraisesti, etten luota täkäläiseen veteen.) Olen juuri hakemassa kirjaa olohuoneesta, kun jokin kiinnittää huomioni:

Pihalla näkyy liikettä.

Pelko, jonka onnistuin tukahduttamaan makuuhuoneessa, iskee nyt minuun täydellä voimalla. Muistutan itseäni, ettei ole syytä paniikkiin. Olen keskellä metsää. Mökin pihalla vilistävät olennot eivät ole täällä epätavallinen näky. Metsähän on täynnä eläimiä, varsinkin kaneja ja peuroja. Kerran näin jopa jäniksen ja peuran hieromassa toistensa kuonoja vastakkain, ja nimesin ne heti Bambiksi ja Rumpaliksi. Valitettavasti en ehtinyt ottaa kuvaa ennen kuin ne säntäsivät tiehensä. Asian ydin on, että täällä on valtavasti eläimiä, joten siinä, että jokin liikkuu pihalla, ei ole mitään pelättävää – ainakaan teoriassa.

Huomasin liikettä työkaluvajan vieressä pihan laidalla. Vaikka olen nähnyt vajan ympärillä paljon jäniksiä, näkemäni olento ei todellakaan ollut jänis tai edes peura. Se oli selvästi inhimillinen hahmo, mikä tuntui erityisen järkyttävältä, kun olin näkevinäni ne kasvot makuuhuoneen ikkunassa.

Mitä vajassa on? Onko mahdollista, että... siellä piileskelee *ihminen*?